

Sygn. akt II K 350/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – st.sekr.sąd. Aneta Dybikowska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2019 roku sprawy

N. K. (1) z d. S.

ur. (...) w K.

c. D. i E. z d. L.

oskarżonej o to, że:

W dniu 12 listopada 2018 r. w G. i K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła R. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd w zakresie realizacji transakcji i przekazania przedmiotu sprzedaży w postaci tabletu marki K.&M. wartości 130 zł, czym działała na szkodę wymienionego

tj. o czyn z art. 286§1 kk

1. Oskarżoną **N. K. (2)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przy czym przyjmuje, że stanowi on wypadek mniejszej wagi i czyn ten kwalifikuje z art. 286§3 kk i za to na podstawie art. 286§3 kk skazuje oskarżoną na karę 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk i art. 72§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 1 (jeden) roku i zobowiązuje oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy.
3. Na podstawie art. 33§2 kk wymierza oskarżonej grzywnę wysokości w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.
4. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża oskarżoną pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 350/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2018 roku R. W. (1) – mieszkaniec G.- znalazł na portalu (...).pl ofertę sprzedaży tabletu marki K.&M. wartości 130 zł. Przez portal zwrócił się do oferującego do sprzedaży ten tablet w celu doprecyzowania szczegółów transakcji, a następnie pokrzywdzony dokonał przelewu pieniędzy na wskazane przez sprzedającego konto w E. z siedzibą w K., które należało do N. K. (2). Po paru dniach pokrzywdzony ponownie skontaktował się ze

sprzedającym, by upewnić się, czy tablet został wysłany, zapewniono go, że tak. Zważywszy, że przez kolejne dni R. W. (1) nie otrzymywał przesyłki, ponownie kontaktował się ze sprzedającym i ponownie otrzymywał zapewnienie, że przesyłka zostanie doręczona. Kontakt między stronami odbywał się m. in. za pośrednictwem wiadomości SMS wysyłanych na numer telefonu zarejestrowanego na N. K. (2) i z tego też numeru przesyłanych na numer pokrzywdzonego. Kiedy do dnia 27 listopada 2018 roku pokrzywdzony nie otrzymał tabletu, uzgodnił ze sprzedającym, że ten zwróci pieniądze. R. W. (1) nie otrzymał jednak ani zwrotu pieniędzy, ani zamówionego towaru, a sprzedający zerwał z nim kontakt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań R. W. (1) (k. 142v, 2-3), a nadto w oparciu o takie dowody, jak: potwierdzenie przelewu (k. 6), korespondencja pomiędzy pokrzywdzonym a sprzedającym (k. 7-19), informacja z (...) (k. 35-36), informacja z Banku (k. 39-55), informacja z (...) (k. 58-71, 74-75), płyta CD (k.76), protokół oględzin (k. 78-87).

Oskarżona N. K. (2) nie przyznała się do winy i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 108-109).

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej nie polegają na prawdzie i stanowią jedynie przyjętą przez N. K. (2) linię obrony. Nadto przeczy im pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W ocenie Sądu nie ma podstaw, aby podważać zeznania pokrzywdzonego R. W. (1), w których w sposób szczegółowy opisał okoliczności sprawy (zeznania R. W. (2) k. 142v, 2-3). Świadek przedstawił, jak wyglądała oferta sprzedaży, kontakty ze sprzedającym tablet. Nie budzi wątpliwości, iż R. W. (1) wpłacił na wskazane przez kupującego konto 130 złotych za zamówiony tablet, przy czym nie otrzymał ani w/w tabletu, ani sprzedający nie zwrócił pokrzywdzonemu pieniędzy- mimo składanych w tym zakresie obietnic. Zeznania pokrzywdzonego znajdowały swoje potwierdzenie w takich dowodach, jak: potwierdzenie przelewu (k. 6), korespondencja pomiędzy pokrzywdzonym a sprzedającym (k. 7-19), informacja z (...) (k. 35-36), informacja z Banku (k. 39-55), informacja z (...) (k. 58-71, 74-75), płyta CD (k.76), protokół oględzin (k. 78-87). Dowody te tworzą jasny spójny obraz, korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają. Na ich podstawie bez żadnych wątpliwości należało przyjąć, iż to N. K. (2) dopuściła się przedmiotowego oszustwa, działając na szkodę R. W. (1). Kontakt między stronami odbywał się m. in. za pośrednictwem wiadomości SMS wysyłanych na numer telefonu zarejestrowanego na N. K. (2) i z tego numeru odsyłanych na numer pokrzywdzonego. Podkreślenia wymaga fakt, iż rachunek na jaki zostały wpłacone przez pokrzywdzonego pieniądze, a który wskazał sprzedający tablet – należał do N. K. (2). Do rachunku tego nie zostali ustanowieni pełnomocnicy ani współwłaściciele, jedyną osobą upoważnioną do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku była N. K. (2). Z okoliczności sprawy bezsprzecznie wynika, że oskarżona od początku nie miała zamiaru wywiązać się ze złożonej ofert- nie przesłała pokrzywdzonemu zamówionego towaru, nie zwróciła mu pieniędzy- więcej - po otrzymaniu wpłaty zerwała z R. W. (1) kontakt.

Sprawstwo i wina umyślna oskarżonej w świetle przywołanych dowodów nie budzi wątpliwości.

Na przedmiotową sprawę należy także spojrzeć poprzez pryzmat skazań, jakie już zapadły przeciwko N. K. (2), a które również dotyczyły oszustw popełnionych przez tą oskarżoną poprzez umieszczenie ogłoszeń o sprzedaży na (...) .pl. (k. 128, 134). Wprawdzie powyższe nie może przesądzać o winie N. K. (2) w przedmiotowej sprawie, nie mniej dodatkowo każe z dużą dozą ostrożności odnosić się do jej wyjaśnień.

Mając na uwadze analizę zebranych dowodów Sąd przyjął, iż N. K. (2) w dniu 12 listopada 2018 r. w G. i K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła R. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd w zakresie realizacji transakcji i przekazania przedmiotu sprzedaży w postaci tabletu marki K.&M. wartości 130 zł, czym działała na szkodę wymienionego.

Zważywszy na podmiotowe i przedmiotowe okoliczności czynu tj. sposób działania sprawcy, rodzaj dóbr w które godził sprawca, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej czynem, wartość przedmiotu przestępstwa, nadto motyw i cel

działania sprawcy, stopień winy - Sąd uznał, że czyn popełniony przez oskarżoną należy zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi z art. 286§3 kk.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się ogólnymi jej dyrektywami zawartymi w art. 53§1 i 2 kk, tj. uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, winy sprawcy, sposób popełnienia przestępstwa, motywy i pobudki jakimi kierowała się oskarżona.

Zachowanie N. K. (2) nie zasługuje na usprawiedliwienie. Oskarżona kierowała się bardzo niskimi pobudkami - tylko i wyłącznie chęcią zysku. Mając na uwadze karalność oskarżonej (karta karna k. 114-115, 128, 134) można postawić tezę, że oskarżona z oszustw uczyniła sobie niejako sposób na życie, sposób na łatwy i szybki zarobek.

W świetle powyższego Sąd uznając oskarżoną N. K. (2) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, i ustalając, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi – występki ten zakwalifikował z art. 286§3 kk i na podstawie art. 286§3 kk skazał oskarżoną na karę 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności. Zważywszy, że w dacie popełnienia czynu oskarżona była osoba niekarana - działając w oparciu o przesłanki art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk oraz art. 72§1 pkt 1 kk Sąd wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 1 (jeden) roku i zobowiązał oskarżoną do informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy. Sąd zastosował wobec oskarżonej instytucję warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, uznając, iż jest to wystarczającą gwarancją tego, że oskarżona więcej na drogę przestępstwa już nie wkroczy. W ocenie Sądu sama świadomość, iż kara może zostać wykonana w przypadku kolejnego złamania prawa, będzie skutecznie przeciwdziałać ewentualnemu naruszeniu przez N. K. (2) norm prawnych w przyszłości. Zastosowanie okresu próby 1 roku jest zdaniem Sądu wystarczające do zweryfikowania postawionej wyżej tezy. Zobowiązanie oskarżonej do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy ma stanowić rzeczywistą kontrolę nad przestrzeganiem przez w/w przepisów prawa.

Zważywszy, że każda kara – zgodnie ze swoimi założeniami - powinna wiązać się dla sprawcy z pewną dolegliwością, Sąd uznał za zasadne na podstawie art. art. 33§2 kk wymierzyć wobec oskarżonej karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej równa jest kwocie 10 (dziesięć) złotych. Orzekając grzywnę w powyższej wysokości Sąd uwzględniał odpowiednio stopień społecznej szkodliwości czynu, winy sprawcy oraz sytuację majątkową i osobistą oskarżonej.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, spełni cele w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej.

Zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciążając oskarżoną pozostałymi kosztami sądowymi w wysokości 70 (siedemdziesiąt) złotych, Sąd kierował się treścią art. 627 kpk oraz postanowieniami ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (DZ U Nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).